

Sygn. akt V KK 120/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

sprawy **A. Z.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 200 § 1 kk i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 1 lipca 2014 r., sygn. akt IV Ka 506/14

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w

Poznaniu z dnia 3 marca 2014 r., sygn. akt III K 623/12,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. K. z
Kancelarii Adwokackiej w P. kwotę 442,80 zł**

**(czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % podatku
VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie
kasacji;**

3. zwolnić A.Z. od zapłaty na rzecz Skarbu

Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu, wyrokiem z dnia 3 marca 2014 r., sygn. akt III K 623/12, uznał A. Z. za winnego popełnienia 6 przestępstw, za które wymierzono mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony dopuścił się czynów opisanych w punktach 2-6 wyroku oraz rażącą niewspółmierność kary orzeczonej oskarżonemu. Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutów w punkcie 2-6 wyroku, a z ostrożności procesowej o zmniejszenie wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 1 lipca 2014 r., sygn. akt IV Ka 506/14, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją wniesioną przez obrońcę skazanego A.Z.. Skarżący zarzucił rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

I. art. 185a § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez nie wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu, przed terminem przesłuchania nieletnich pokrzywdzonych w trybie art. 185a k.p.k. i przeprowadzenie tego przesłuchania bez obecności obrońcy skazanego, mimo, że skazany złożył wniosek o ustanowienie obrońcy z urzędu i przeprowadzenie przesłuchania małoletnich pokrzywdzonych pod nieobecność obrońcy skazanego w dniu 5 września 2012 r. i wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu dopiero w dniu 27 września 2012 r.;

II. art. 193 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie zasięgnięcia opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej i ginekologii, w sytuacji, gdy ustalenia faktyczne sądu, w zakresie zarzucanego skazanemu czynu, polegającego na wkładaniu palca do pochwy małoletniej pokrzywdzonej Z. K., dotyczą okoliczności, których stwierdzenie wymaga wiadomości specjalnych z zakresu medycyny sądowej i ginekologii, w szczególności w zakresie tego czy wkładanie, mogło doprowadzić do przerwania błony dziewiczej pokrzywdzonej, w sytuacji gdy z

przeprowadzonego badania i oględzin pokrzywdzonej wynika, że jej błona dziewicza nie została naruszona;

III. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie zasięgnięcia opinii uzupełniającej biegłego psychologa, dotyczącej wiarygodności zeznań małoletnich pokrzywdzonych, w sytuacji gdy znajdująca się w aktach sprawy opinia biegłego A. Z. jest niepełna, gdyż całkowicie pomija, istotną i stanowiącą kanon nauki z zakresu psychologii zeznań nieletnich okoliczność ograniczenia możliwości przesłuchiwanym w charakterze świadków małoletnich postrzegania i rozróżnienia źródeł ich wspomnień, których odzwierciedleniem, są złożone w obecności biegłego psychologa, zeznania nieletnich pokrzywdzonych;

IV. art. 9 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie znajdującego się w aktach postępowania materiału dowodowego, w postaci przesyłanej przez skazanego, a zatrzymanej korespondencji z aresztu śledczego, skierowanej do matki skazanego, w której skazany przyznawał się do kierowania gróźb karalnych, ale jednoznacznie zaprzeczył jakoby miał dokonać czynu nielegalnego na szkodę małoletnich pokrzywdzonych.

Mając powyższe na uwadze obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań-Stare Miasto w Poznaniu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Poznaniu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego A. Z. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim należy wskazać, że tak skonstruowane przez wnoszącego kasację zarzuty dotyczą nie tylko orzeczenia Sądu I instancji, a nawet postępowania przygotowawczego, co jest całkowicie niezgodne z wymogami określonymi w treści art. 519 k.p.k., który stanowi, iż przedmiotem zaskarżenia może być jedynie wyrok Sądu odwoławczego. Wprawdzie wyrok Sądu I instancji może być w postępowaniu kasacyjnym zaskarżony skutecznie, ale jedynie w sposób pośredni, poprzez wykazanie uchybień, które nastąpiły w trakcie prowadzonej zwyczajnej kontroli odwoławczej. Skarżący natomiast, nawet w

uzasadnieniu kasacji, nie podnosi tego, że Sąd odwoławczy nie rozważył wszystkich wniosków i zarzutów apelacji, co mogłoby wskazywać na kwestionowanie wyników dokonanej przez Sąd II instancji kontroli wyroku Sądu I instancji lub brak w ogóle tej kontroli. Stwierdzić natomiast należy, że kwestie naruszenia prawa oskarżonego do obrony, powołania biegłego lekarza ginekologa oraz psychologa nie były w ogóle podnoszone w apelacji. Na etapie postępowania sądowego ani oskarżony ani jego obrońca również nie kwestionowali opinii biegłych, nie złożyli także wniosku o ponowne przesłuchanie małoletnich pokrzywdzonych, co było możliwe z uwagi na brak przez oskarżonego obrońcy w trakcie dokonywania tej czynności w postępowaniu przygotowawczym. Obecnie podnoszenie zarzutów związanych z nieprzeprowadzeniem z urzędu dowodu z opinii biegłego ginekologa jest w istocie kwestionowaniem ustaleń faktycznych w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu z art. 200 § 1 k.k., co jest niedozwolone w kasacji. Całkowicie chybiony jest również zarzut związany z pominięciem przez Sąd korespondencji skazanego kierowanej do jego matki, szczególnie w sytuacji, że okoliczności na które wskazuje obrońca wynikają również z wyjaśnień skazanego.

Sąd Najwyższy zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. K. kwotę 442,80 zł, w tym 23 % VAT z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.